

ἀνάστερα ἐπίρρ. ΓΔροσίν. Φωτερ. Σκοτάδ.² 61

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. ἀστέρι.

Πρὸς τὰ ἄστρα, πρὸς τὸν οὐρανόν: Ποίημ.

Σήκωσες ἀνάστερα τὰ χέρια

μαρμαρωμένης νίκης ὀρθάνοιχτα φτερά.

ἀνάστερος ἐπίθ. ΝΔαμιαν. Θάλασσ. (Τὸ ναυτόπουλο)

ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 74 — Λεξ. Βλαστ. Πρω. ἄστερος
Λεξ. Βλαστ. 364

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ἀστέρι. Τὸ ἄστερος
ἀνευ συνθέσεως κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ ἀστέρι τοῦ ἀρκτι-
κοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τῆς προπαροξυ-
τονίας. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ ἔχων ἀστέρας: Ἀνάστηρ νύχτα ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν.
Λεξ. Βλαστ. Πρω. || Ποίημ.

Μαύρη νυχτιά κι ἀνάστηρ, τὰ κύματα μουνγκρίζουν,

βροντῇ κι ἀστράφτει, οἱ κεραυνοὶ τὰ κύματα ξεσκίζουν

ΝΔαμιαν. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀναστειρος.

ἀνάστηθα ἐπίρρ. Α'Εφταλ. Μαζώχτρ. 26 καὶ 85

— Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάστηθος.

1) Μὲ τὸ στήθος προτεταμένον Λεξ. Δημητρ.: Στάσου
ἀνάστηθα. 2) Ὑπτίως Α'Εφταλ. ἐνθ' ἀν.: Ἔπεσε - πλά-
γισσε ἀνάστηθα. Συνών. ἀνάγυρα 1 β, ἀνακέφαλα 2,
ἀνάκολα 3, ἀνάσκελα, ἀνασκελᾶτα, ἀνασκελόν.

ἀνάστηθος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. στήθος.

1) Ὁ ἔχων προτεταμένον τὸ στήθος. 2) Ὁ ἔχων
τὸ στήθος γυμνόν: Ἄσμ.

Ἀνάστηθη μὲ κωπελλὰ πλένει 'ς τὸ κάτω ρέμα.

ἀνάστημα τό, κοιν. ἀνάστημα Σύμ. ἀνέστημα
Νίσυρ. Τήν.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀνάστημα.

Τὸ ὕψος τοῦ σώματος, ἡ κορμοστασιά: Αὐτὸς ἔχει
ὠραῖο ἀνάστημα κοιν. || Φρ. Ρίχνω ἀνάστημα (γίνομαι ὑψη-
λός. Συνών. φρ. πετῶ - ρίχνω μπόι) κοιν. Χύνω ἀνά-
στημα (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Χίος || Ἄσμ.

Χίλιες χιλιάδες κι ἂν μοῦ εἰποῦν κακὰ γιὰ τ' ὄνομά σου,

δὲν τ' ἀπαρνεῖμαι, κόρη μου, τ' ὄμορφ' ἀνάστημά σου

Πελοπν.

Τ' ἀνάστημά της τὸ ψηλό νὰ 'ναι σὰν κυπαρίσσι,

νὰ 'χῃ κορμάκι ἀγγελικὸ καὶ μέση δαχτυλίδι

αὐτόθ. Συνών. ἀνάστα 1, μπόι.

ἀναστησιὰ ἡ, Κεφαλλ. — Λεξ. Βλαστ. 412 καὶ 443
Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναστένω.

1) Τὰ ἀνατραφέντα τέκνα, οἱ ἀπόγονοι Κεφαλλ.: Χαρίζω
ὅ,τι σοῦ ἐδάνεισα εἰς τοοὶ ἀναστησιές σου Κεφαλλ. β) Ἡ
ἐν τῷ οἴκῳ ἀνατραφεῖσα ξένη κόρη Λεξ. Βλαστ. 412
Δημητρ. Συνών. ἀναγιστή (ἰδ. ἀναγιστός), ἀναθρε-
φτή (ἰδ. ἀναθρεφτός 1), ἀναθροφικὴ (ἰδ. ἀναθρο-
φικός), παρακόρη, ψυχόκορη, ψυχοπαίδα. 2) Τὰ
διὰ καλλιεργείας καὶ ἐμφυτεύσεως δένδρων δημιουργού-
μενα κτήματα Κεφαλλ. — Λεξ. Βλαστ.: Θὰ καλλιεργήσω
τοῖς ἀναστησιές μου νὰ μὴ μοῦ ἀγριέφουνε, ἂν μοῦ μείνουνε
χέρσες Κεφαλλ. Συνών. ἀνάστημα 2 β. β) Τὸ δι' ἐπι-
μελείας ἢ ἐξόδων τινὸς φυτευθὲν δένδρον: Ἡ καρυδὰ
ἦτανε τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ πεθεροῦ μου ἀναστησιὰ Κεφαλλ.
Ἀναστησιές δικές μου εἶναι ὅλα τὰ δέντρα τοῦ περιβολιοῦ
Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀνάστημα 2 γ.

ἀναστητής ὁ, Λεξ. Δημητρ. ἀνεστητής Κάρπ. 'νεστε-
τῆς Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναστένω.

1) Ὁ ἐκτρέφων, ὁ ἀνατρέφων, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ
ζώων Λεξ. Δημητρ.: Ἀναστητής τοῦ κοπαδιοῦ. Ἡ γραιὰ
εἶναι ἀναστήτρα ὅλων τῶν παιδιῶν μας. 2) Ὁ καλλιεργῶν
καὶ προάγων διὰ τῆς ἐπιμελείας τοῦ ἀγροτικὸν κτῆμα ἢ
φυτεύων καὶ περιποιούμενος δένδρα Κάρπ. Ρόδ.: Ἦταν
νεστητής ὁ συχωρεμένος Ρόδ.

***ἀναστητός** ἐπίθ. ἀνατατέ Τσακων. ἀνασταντέ
Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναστένω.

Ζυμωμένος, ἐπὶ ἄρτου: Ὁ ἄντε ἔγι ἀνατατέ.

***ἀνάστητος** ἐπίθ. ἀνάστητος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναστητός < ἀναστένω. Περί τῆς
στερητικῆς σημ. τοῦ ἀρκτικοῦ α διὰ τῆς προπαροξυτονίας
ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ ἀναστηθεὶς, ἦτοι ὁ μὴ ἀνατραφεὶς, ὃν δὲν ἐξέ-
θρεψέ τις: Ἀνάστητα ἐφῆκεν τὰ παιδία 'τ'.

ἀναστοβότανο τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναστένω καὶ τοῦ οὐσ. βοτάνι.

Βότανον διὰ τοῦ ὁποίου κατὰ τὰς παραδόσεις ἀνίσταν-
ται οἱ νεκροί.

ἀνάστολας ὁ, Εὐβ. (Κύμ.) *μάστολας Εὐβ. (Κο-
νίστρ. Κύμ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναστέλλω. Τὸ *μάστολας ἐκ τοῦ
'νάστολας ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ ματίζω.

Βραχύτατον ράμμα διὰ βελόνης διαπερῶμενον πρὸς
συγκράτησιν ρήγματος ἢ διεστώτων μερῶν τοῦ ἐνδύματος
ἀντὶ κομβίου ἐνθ' ἀν.: Πιάσε ἔναν ἀνάστολα 'ς τὸ σουρέλλο
σου γιὰ νὰ μὴ φαίνεται τὸ κρεῖας σου (σουρέλλο = πανταλόνι)
Κύμ. Πιάσε μου ἔναν *μάστολα 'ς τὸ ποκάμισό μου, γιὰτὶ 'ἐν
ἔχει κομπὶ Κονίστρ. Συνών. θηλειά, θηλύκι.

***ἀναστολᾶ** ἡ, (I) ἀνεστολᾶ Νάξ. (Κορων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναστόλι.

Εἶδος ἀπιδέας.

ἀναστολᾶ ἡ, (II) Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάστολο.

Πληγὴ διὰ κεράτων βοδὸς (ἢ σημ. ἐκ τῆς ὁμοιότητος
τῆς πληγῆς πρὸς τὸ ἀνοιγμα κομβιοδόχης).

ἀναστόλι τό, ΚΣτασινοπ. Μεσολόγγ. 1,256 ἀνα-
στούλι Ἀπουλ. (Τσολλίν.) 'ναστούλι Ἀπουλ. (Σολέτ.)
ἀνεστόλι Α.Κρήτ. Νάξ. (Μέλαν.) ἀνιστούλι Ἀπουλ. (Τσολλίν.)
'νιστούλι Ἀπουλ. (Μελπιν.) 'νοστούλι Ἀπουλ. (Κοριλ.)
ἀστούλι Ἀπουλ. (Κοριλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναστέλλω ὑποχωρητικῶς. Διὰ τὸν σχη-
ματισμὸν πβ. ἀποκκουμπῶ - ἀποκκούμπι κττ.

1) Κομβίον, πόρπη Ἀπουλ. (Κοριλ. Μελπιν. Σολέτ.
Τσολλίν.) β) Θηλύκωμα ἐκ χονδροῦ νήματος κατὰ τὰς
χειρίδας καὶ τὸν τράχηλον Κρήτ. 2) Εἶδος ἀπιδίου
μικροῦ καὶ εὐώδους Νάξ. (Μέλαν.) 3) Ὁ ὀμφαλὸς τῶν
ἰχθύων, ὁπόθεν γεννῶνται τὰ ψά ΚΣτασινόπ. ἐνθ' ἀν.

ἀναστολῆζω Εὐβ. (Κύμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάστολας.

Συνδέω, συρράπτω μὲ ἀνάστολα.

ἀνάστολο τό, Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναστέλλω.

Πληθ. αἱ περὶ τὸ πέλμα ἀγροτικῶν πεδύλων θήλειαι
ὁπαὶ σχηματιζόμεναι διὰ περιειρμένου δερματίνου λωρίου,

